

Als het erop aan komt

Op het moment dat deze column verschijnt heb ik mijn eerste vaccinatie ontvangen. De tweede staat voor 2 juli op de agenda. Als begin zestiger, niet behorend tot een risicogroep, de 'snelheid' waarmee het vaccineren in ons land gaat, was ik er eigenlijk vanuit gegaan dat het wel zomer zou worden voor ik mijn eerste prik zou krijgen. Dat ik de keuze heb gemaakt om mij te laten vaccineren was niet iets wat ik 'zomaar even deed'. Ik heb naar informatie gezocht, de voor en tegens tegen elkaar afgewogen en de voor mij (eventuele) risico's ingecalculeerd.

Toen ik op die bewuste morgen in april vanaf het Dijkhuis weer naar huis wandelde gingen mijn gedachten terug naar het voorjaar van 2020. Het moment dat we voor het eerst met een Lock down te maken kregen en niemand enig idee had hoelang het zou duren. Er waren er die dachten dat na een paar weken, hooguit een paar maanden, alles weer 'normaal' zou zijn. Daar tegenover waren er anderen die vanaf het begin al het vermoeden hadden dat we blij zouden mogen zijn als het met de Kerst weer enigszins normaal zou zijn. Helaas hebben laatstgenoemden gelijk gekregen en hebben we inmiddels twee keer Pasen en één keer Kerst tijdens de pandemie en onder beperkende maatregelen moeten vieren.

Een tijdje geleden vroeg iemand mij hoe ik het afgelopen jaar met alle beperkende maatregelen heb ervaren. Ik vond en vind het een lastige vraag. De nieuwsberichten, beelden, cijfers over ziekenhuisopnames en overlijdens vertellen ons genoeg en het was en is verschrikkelijk. En toch was daar ook dat andere, vooral in het voorjaar van 2020. Doordat in die periode de wereld bijna stil leek te staan, was er meer ruimte en tijd voor bezinning. Ik herinner mij mooie gesprekken, ideeën en dromen van een ander normaal. Ik zag bij velen creativiteit opbloeien en onvermoede talenten aan het licht komen. Mensen die zich 'normaal gesproken' wat op de achtergrond hielden, bewust of omdat ze vaak door betweters 'overschreeuwd' werden, kwamen nu tevoorschijn en ontwikkelden ideeën en initiatieven. We zagen hoe de natuur haar ruimte weer in begon te nemen.

In dat voorjaar was de lucht hemelsblauw, scheen de zon helderder dan anders, voelde warmer aan dan ooit en vogels gaven hun mooiste fluitconcerten. Ja, dat was er ook allemaal en ik begon steeds kritischer naar het 'nieuwe normaal' te kijken. En daarin stond en sta ik niet alleen. Natuurlijk kijk ik ook uit naar het moment waarop je gewoon je familie en vrienden kunt bezoeken zonder allerlei beperkende maatregelen. Dat niet alleen mijn kleinkinderen in het basisonderwijs maar ook de wat oudere kinderen in het voortgezet onderwijs volledig op school les krijgen. Dat ze weer gewoon met vrienden af kunnen spreken.

En dan komt het erop aan of we onze verantwoordelijkheid nemen en in actie durven te komen voor dat andere. Een nieuw normaal met respect voor onze aarde en alles wat daarop leeft.

Mia Ring